

1. úkol

VYORAVĚČ: Když vstoupí do místnosti, všechno utichne. Svět kolem se najednou zmenší do jediné chodby, vedoucí dolů, do sklepení. Chodby s jediným schodištěm mizícím v přítmí, které jen sem tam narušuje světlo loučí, planoucích skomírajících plamenem. Kámen pod nohami je kluzký, studený, a přesto pulzuje. Každý krok se do něj otiskne, jako by i podlaha naslouchala jejímu dechu. A stěny? Ty dýchají s ní. Po jejich povrchu stékají kapky vody, a když se světlo mihne, zdá se, že mají oči. Za těžkými dveřmi, které za ní zapadly, se něco pohne. Zvuk kroků je nejdřív vzdálený, pak blíž. A pak ticho, těsně za nimi. Jako by se někdo zastavil, položil ruku na kliku a rozhodoval se, jestli ji otevře. Najednou, jako by se stěny chodby začaly stahovat, vzdach ztěžkne a vzadu na krku se jí zježí chloupky tím známým ledovým strachem - něco ví, kde je. A to něco si pro ni jde. Najednou ví, že jediná cesta je vpřed, dolů do hlubin podzemí, kde cesta ztrácí obrys a mizí ve tmě, která jako by se jí smála do tváře. Když se konečně pohně, hrudník jí sevře nevysvětlitelný děs. Něco ji sleduje. I když by se chtěla ohlédnout, nemůže, jediné co ví, je že se musí dostat za roh chodby dřív, než se otevřou dveře. Čím rychleji se pohybuje, tím větší panika ji však svírá. Vzduch kolem je těžký a najednou se v něm začnou rodit šeptavé hlasy. Jsou měkké, laskavé a přesto každé slovo řeže jako nůž. „Hraješ si na něco, co nejsi... Nikdy nebudeš dost... Nikdo tě nepotřebuje... Kdybys odešla, nikdo by si toho nevšiml... Jsi přítěž... Zničíš všechno, čeho se dotkneš... Bylo by jím bez tebe líp... Vzdej to.“ Šepoty se prolínají, mění v smích a pohrdavé zasyknutí. Každý zní jinak a každý přesně ví, kam bodnout. S každým krokem jsou blíž, hlasitější, dokud se ticho za zády nezačne hýbat ve stejném rytmu, ve stejném dechu. Najednou se však chodba rozšíruje, až stojí uprostřed temné, kruhové místnosti. Je vidět jen dva kužele světla, které před ní osvětluji dvoje dveře. Dvě cesty. Jedny dveře jsou černé s kovovým kováním. Jsou pootevřená a před nimi stojí postava. Hubená, zkroucená, oči prázdné. Vyhofelé. Obraz, který je jí až příliš známý. Postava, která až příliš připomíná ji samotnou, ale v té nejmizernější bezmocné podobě. Žena se ohlédlne, než bez slova vstoupí do oněch dveří. Vpravo dveře dřevěné, prosté, zpod nichž se line měkké světlo. Teplo, vůně domova, smích, hovor, zpěv ptáků, šumění listí po dešti... Když se pootevřou, zalije ji klid, měkký a něžný jako náruč, kterou si celý život přála. Vzduch houstne. Kapky vody dopadají s přesností metronomu. Někde za ní se přelije ticho Volba je jen na ní, ale svět nečeká.

K prvním dveřím přistoupí dívka, která na první pohled nejde zařadit k žádné škole. Uniforma chybí, místo ní je oblečená jen do tmavé klokanky s kapucí, tmavých úplých kalhot přepásaných širokým koženým páskem se spoustou různých taštiček a váčků a nechybí ani pouzdro na hůlku. Tak jen doufejme, že tam ta hůlka i bude. Vlnité vlasy jsou spletené do francouzského copu přehozeného přes rameno a s poněkud nerozhodným pohledem natáhne ruku po klice. Druhou rukou bezděčně sklouzne právě k pouzdro na hůlku, po kterém lehce přejede prsty, jako by se ujistovala, že tam je a tiše vydechně. Zavře oči a povytáhne bradu.//Tak... jdeme na to.*Zatlačí na kliku, opře se do dveří a... vrkočí. Jen co se zebou nechá zapadnout dveře, několikrát silně mrkne, jak se nejspiš snáží zvýknout na náhlé přítmí, ovšem jen co se stačí malinko zorientovat, dolehnu k ní ony kroky. Její první reakce je naprosto instinktivní - dech se okamžitě zrychlí, celá se narovná jak pravítko a prudce se otočí.*//Doprdele... tohle ne.../*Na chvíliku pevně semkně víčka, skoro jako by tuhle situaci už zažila. Vlastně ji až moc dobře znala, ale i tak věděla, že je... prostě v loji. Netrvá to ani pár vteřin, než oči zase prudce otevře, divoce kmitne očima po stěnách, jako by si najednou nebyla jistá, co chce - má jít dál? Utéct? Ale kam? Přesně tyhle mšlenky se jí v modrých kukadlech zračí, když jí oči lítají za strany na stranu. Dech najenodu jako by byl mnohem těžší, namáhavější, ale to, že jediná cesta vede dolů, jí musí být víc než jasné, protože nakonec přece jen přemluví nohy k prvnímu kroku. A pak dalšímu, sem tam letmé poohlédnutí, ale nikdy se neotočí úplně, místo toho postupně kroky zrychluje, ovšem když se začnou ozývat ty hlasy, načež vyraší ledový pot. Na okamžik zpomalí, ale pak, jako by si najednou něco uvědomila, se prudce ohlédne a znova se rozbehne, tentokrát skoro sprintem.* Ne! Bud'te zticha! *Roztřesené se pokusí cestou ohnat kolem sebe, ale jakou šanci tímto obranným reflexem můžete mít, když jsou to jen... hlasy? Zakryje si dlaněmi uši, oči skoro až zoufale upřené před sebe a prostě jen běží. Zatáčka za zatáčkou, jako by jí bylo úplně jedno, kam jí ta cesta zavede. Hlavně, že bude pryč. Když se dostane do oné místnosti, v první chvíli ani nevěnuje pozornost tomu výjevu před sebou. Prudce zahne za roh, opře se zády o vlhkou zeď a divoce oddechuje. Vypadá, jako by právě uběhla maraton sprintem, celo mokré od potu, ale ten bude z největší pravděpodobností z větší části zapřičiněný tou čirou panikou, která se jí naprosto zřetelně rýsuje ve vlhkých očích.* //Už dost... zmlkněte... prosím...// *Zdá se, že její sebekontrola už nemá ani ty trhliny, už se prostě pomalinky drolí, jak staré zdivo, které víc a víc odhaluje její nitro, které víc než znatelně už proti témito bubákům znovu bojovat nechce. Zatne si nehty do dlaní tak silně, až si v kůži zanechá červené

témto bubákům znovu bojovat nechce. Zatne si nehty do dlaní tak silně, až si v kůži zanechá červené půlměsíčky. //Seber se... je to jen... úkol.// *Trhaný nádech.* //Čekalas posezení u čajíčku? Blbko pitomá. Je to jen...-// *To však konečně očima sklouzne k oněm kuželům světla a k siluetě, která na ni hledí. To už se jí ale definitivně zadrhne dech, jen naprázdno otevře ústa jak rybka na souši a podél té zdi se hezky sklouzne až na zem.* //odporná iluze. Copak tady nemají nic jiného než iluze?! To je tady ten život opravdu tak nudnej, že je musí cpát všude?! Je to iluze... že jo...// *Tentokrát už se ty oči ale nelesknou, ne, tentokrát už z nich i nějaká ta slza vyklouzne, když sedí na bobku, naprostě konsternovaně hledí na ty dvoje dveře a... prostě zmrzne.* Nemohli jste sem dát prostě jen... draka? *Šeptne tichounce, než se trhaně nadechne a prudce se otočí k chodbě, kterou přiběhla.* //Co to bylo?// *Dech se jí zase zrychlí do úctyhodné rychlosti, než se prostě posbírá na roztržené nohy a s dost viditelným sebezapřením se rozejde ke dveřím. Zastaví se však na samém prahu obou kuželů, kdy k černým dveřím vyšle naprostě zoufalý pohled. Chvili na něj jen hledí, pořád se snažíc zklidnit dech, ale čím dál víc jí oči kmitají i k druhým, vlivnějším dveřím. Nakonec k nim tu pozornost přesune úplně a soudě dle výrazu ve tváři, má volbu jasnou.* //Však... kdo ví, co to má testovat? Možná... možná byla zkouška ta chodba, nebo ne? Však... tohle muselo stačit. Ted... je to jen odměna. Už je to jen odměna, musí to být...// *Nakonec však roztrženě vydechne, zavře oči a otočí se zpět k prvním dveřím. Navzdory váhání je však vidět, že onen vtíratý pocit, že ji pořád něco sleduje, že se k ní něco blíží, cítit musí, protože ten neklid je tam patrný víc než dost.* //Nebud' blbá... jasně, že musí jít do těch druhých. Proč by tam jinak byla... ona.// *Naprázdně polkne.* //Ale co po mě sakra chtějí? Postav se největšímu strachu?// Vážně? Jdete do prdele! Takhle prvoplánové...*Vykřikne už o poznání hlasitěji a ostřeji, jako by si snad myslela, že ji někdo uslyší a třeba se slituje. Jak naivní. Svěsi ramena, sklopí pohled... a z očí jí začnou téct tichunké slzy, když se celá roztržená otočí k levým dveřím.* //Proč jsem sem lezla?// *Ale nakonec se přeci jen rozhoupe k pohybu. Hezky jedna noha před druhou, skoro jako by musela každý sval přemlouvat, ale nakonec přeci jen do těch dveří zatlačí a projde snad i ven...**

2. úkol

Dneska je zřejmě bludiště jednou z největších atrakcí celé školy, no. Nikoho tak snad nepřekvapí, že se u dveří uprostřed zahrady objeví i tato castelácká slečinka. Uniformu na sobě sice nemá, ale ono asi bude na zařazení stačit, že na černých legínách zastrčených do vysokých kožených bot je vidět široký kožený pásek ověšený všechnými váčky a taštičkami a jedna z nich, bude dozajista i pouzdrorem na hůlku. Vršek těla je schováný do černé klokanky a vlasy jsou dnes sčesané do vysokého culiku. Součě dle stažených rtů a celkové trochu napjatějšího postoje můžeme dojít k závěru, že za těmi mahagonovými dveřmi nejspíš čeká zase nějakou habadůru, přeci jen... ten první úkol nebyl úplně lehkáko s nohami nahoře, že... Vypadá to však, že je celkem odhadláno to nevzdát, přeci jen už se tu objevila, tak by nebylo úplně košer se otočit a vzít nohy na ramena. I když... skoro to vypadá, že nad tím opravdu uvažuje, když loupne bočním pohledem k cestě, po které přišla. Fakt chvíli vahá, ale nakonec jen zavrtí hlavou, pohled stočí k oněm dveřím, kde vezme i za klíku a s hlubším nadechem pozvedne bradu.* //Nebud' lama, nejde o život.// *Zatlačí do kliky a otevře dveře.* //Snad...// *Naprázdně polkne a očima přelítne tu scénu před sebou, přičemž jí pohled zakotví na Sfinxe. Chvíli jen bez hnutí stojí, v očích čirý úzás, který se po pár vteřinách přemění na nefalšovaný obdiv.* Páni...*Výdechne tiše, s téměř nábožnou uctou. Ještě chvíli na ni čicí jak kdyby nic takového v životě neviděla, ale pak jen zavrtí prudec hlavou a nasadí trochu... no, reprezentativnější výraz, se kterým k ní opatrně vykročí. Když však padne ona otázka, to se malinko zarazí.* //To je celé?// *Trochu nedůvěřivě se rozhlédne, ale když se nic dalšího neděje, jen lehce přikývne.* //Každý mě má, ale ne každý mě zná...// *Jemně si skousne spodní ret.* //Jsem tichá, ale bolím.// *Nepatrne jí cukne koutek úst.* //Toho by mohlo být víc...// *Jemně stáhne obočí a zapichne oči do tváře Sfinxy.* //Když mi napadá víc věci... možná to chce přemýšlet spíš nad tím, co by byla odpověď podle ní...// *Nakloní hlavu na bok a usměje se.* //Jo, protože vlezl do hlavy Sfinze je naprostě banální věc. Jasné. No... tak fajn. Každý mě má... ne každý mě zná... vina? Hm... pravda?// *Průmhouří zamýšleně oči.* //Vínu nemá každý... i když...// *Nevesele se usměje.* //Každý jí někdy musel zažít... a rozhodně je tichá a bolí jak blázen...// *Tlumeně si povzdechne a sedne si na bobek do tureckého sedu.* //Možná ta pravda? Každý má nějakou svou pravdu. Ale to ještě neznamená, že je to skutečná pravda. Takže... to by sedělo na oboje. Má jí každý a přitom ne každý ji doprovady zná...// *Vé tváři se jí mihne skoro až vítězoslavný pohled.* //Jsem tichá, ale bolím. Au. Tohle sedí až moc. Mállokdy někdo pravdu vykřičí naplno. A bolet umí... rozhodně to sedí víc jak ta vina. Nebo je to něco...// *Zavrtí hlavou a postaví se.* //Vér instinktu. První volba bývá ta nejlepší. Nebo druhá... uhm. Nepřemýšlej nad tím. Sedí to.// *Zvedne tvář ke Sfinxe.* Podle mě je to pravda. Každý máne nějakou svou pravdu, není možné, aby to tak nebylo. Zároveň ale to, že máme svou pravdu ještě neznamená, že známe tu skutečnou. Jen málkokdo je tak... uhm... moudrý? *Nespokojeně nakrčí nos.* //Jo, to bude asi nejlepší slovo... ale zní to divně.// Zároveň málkokdo pravdu vyřvává do světa. Myslím si, že nejhlasitěji je slyšet právě spíš lež, protože se dotýká tou hlasitostí snaží, aby zněla... důležitěji. Vérohodněji. Tuduž je pravda i tichá. A poprvadě? Upřímná pravda je občas opravdu hodně bolestivá. Málkokdo má odvahu ji slyšet. *Pokrčí rameny.* Takže za mě je to pravda. *Pousměje se, než Sfinxe lehce pokyne hlavou a odejde z místnosti.

3. úkol

Někdo si to drčí na ples, někdo do depresivního bludiště, každý jsme nějaký. A tak se doprostřed zahrady ke dveřím opět vydává tato drobná dívčina, která si to ale tentokrát vykračuje poněkud... no, odhadlaněji. Sebejistěji? No, odhadlaněji určitě. Kdo ví, co se jí motá hlavou, ovšem jen co se dostane do, pro ni již nejspíš dobře známé části s dveřmi, jen se pousměje a bez většího zaváhání zatlačí do těch jasanových. Oblečená opět do tmavých legín, černé kloanky, vyšších kožených bot... kolem boků samosebou nechybí pásek se vším potřebným a nečekaně i pouzdrem na hůlku a vlasy... no, ty jsou dnes stažené do ohomu. Zdá se, že u třetího úkolu už opadla ona nutková potřeba být připravená i na nemožné. Kdo ví, jestli jí jen tak narostlo sebevědomí, nebo je to spíš projev čiré frustrace z toho, co si pro ně pořád chystají, každopádně realita je realita. Jen co vejde, první co udělá, je, že... se rozhledne. Však je potřeba nejdřív zampovat terén, vědět, do čeho člověk jede. A že s tím co vidí není úplně spokojená... no, s tím už se nejspíš prostě musí nějak smířit. //Super... oni se prostě rozhodli, že nás rozeberou do nejmenšího kousku, co? Zrcadla...// *Lehce přimhouří očka, ovšem když se podívá do druhého odrazu... naprázdnou polkne.* //Tohle nejsou normální zrcadla.// *Očima začne kmitat z odrazu do odrazu a když se konečně jednomu z nich podívá do očí? Naprázdnou polkne.* //Co mě dělá silnější než ostatní?// *Na okamžik ztuhne, než ty oči zavře a dlouze vydechně. *

Chvíli tam jen bez hnutí stojí, oči zavřené, jako by se snažila vyhnout pohledu na své odrazy neodrazy. Však to známe, soustředění není jen tak. A když na vás ještě čučí vaše já z tolika pohledů, že si připadáte jak někde... no, nebudeme to pitvat. Dlaní si přejede obličej, než si skousne vnitřek tváře a lehce se zamračí, když otevře oči a zapichne je do země. //Co mě dělá silnější... nehledej v tom složitosti. Proč jsi tady? Proč vybrali tebe a ne někoho jiného? Ještě pár týdnů zpátky bych kvůli schopnosti se adaptovat. Ale to teď trošku... pokulhává. Očividně jsem schopná se adaptovat na spoustu věcí, ale na britské život mám nějakou formu alergie. Nevadí... hm... vytrvalost? Možná. Ale to není nic, co by neměli i ostatní. Každý jí musí mít, jinak by to nedotáhl takhle daleko... možná...// *Najednou jí však očka zazáří, když je zvedne k jednomu z obrazů a se spokojeným úsměvem se mu zadívá do očí. Hezky pevně, odhadlaně, téměř až sebejistě.* Dokážu vidět souvislosti a hlubší smysl i tam, kde jiní vidí jen chaos. Všechno má svůj řád, nějaký smysl, který všechno propojuje a dává... světu smysl. Vím, že když ho nevidím, chce se to na to podívat z jiného úhlu a najednou všechno dává smysl. Jo, poslední dobou to trochu pokulhává, ale to spíš proto, že... *Tiše si povzdechne.* nemám moc prostoru na srovnání myšlenek. Na uklidnění. Když se však dokážu zklidnit a správně se naladím, najdu ten vzorec pokaždé. Všude. Takže jo, podle mě je to tohle. *Jemně si přikývne, no a nejspíš tím má tuhle zkoušku za splněnou, protože hned vzápětí se pokusí z labyrintu vymotat a dostat se zase ven.*

4. úkol

Jen co se dostane z labyrintu, na nic nečeká a prostě sáhne po dalších z čekajících dveří. //To by bylo... už jen dvě zkoušky. To zvládneš. Chce to jen... zatnout zuby. Když nic jiného, aspoň tě to donutí se nad sebou zamyslet.// *Pobaveně se ušklíbne a zatlačí do těch ořechových vrat.* //Murhala by ze mě měl mít radost. Možná tu dojdu k nějakému zázračnému proření a všechny moje problémy-// *To jí však pohled padne na to čupr hnízdo před sebou a úsměv jí lehce zmizne.* //No ahoj bráško. Našel sis klony?// *Tiše si odkrkne a pohledem je přelítne.* //Kdyby tu byl mezi nimi, musela bych se opravdu smát.// *To už však k jejím uším dolehne onen sykot. Chvíli jen poslouchá, než povytáhne obočí.* Když ale to tajemství řeknu nahlas, už to nebude tajemství, ne? *Mírně nakloní hlavu na bok.* Je mi líto. Ale moje tajemství jsou moje tajemství právě proto, že je nikdo nezná. *Lehce stáhne obočí.* //A hlavně bych je nikdy neřekla nahlas. Kdybych je mohla říct nahlas, už to dál vás všechny výpravu.// *Malinko se ušklíbne, než se na ty hady znova zadívá a otočí se na patě.* Nemůžu vám odpovědět tak, aby to byla pravda. Je mi líto. *No a s těmi slovy se prostě... vrátí? No pokud je jí to umožněné, tak se opravdu vrátí, no.*

5. úkol

S vědomím, že ji čekají už jen poslední, smrkové dveře, se jí hned po vyjítí z těch čtvrtých, na tváři rozlije úlevný úsměv. Skoro se zdá, že se na ty poslední vrata i těší! Nebo se jen snaží vyhnout tomu, aby ji přemohly pochybnosti, i to je možné. Každopádně ani moc dlouho neváhá, nene, prostě přejde k těm posledním... a zabere za kliku. Jen co dveře otevře, hlouběji se nadechně, jako by skákala do hluboké vody a udělá krok vpřed. Když jí však pohled padne na ony lektvary, obočí jí kousek povyskočí. Nejdřív se rozhlédne po okolí, snad v naději, že pokud se tu ukrývá nějaká levárna, její pohled ji v tom objeví, ovšem když nic jiného než lektvary nenajde, zamýšleně k nic sklopí pohled. //Nejrychlejší cesta k vítězství, nejbezpečnější cesta k vítězství, pravda o vítězství...// *Prsty lehunce přejede po lahvičkách... * //Přemýšlej, Lu. První zkouška byla o tom, jak zareagujeme tváři v tvář svým největším děsům... druhá byla o našem vnímání reality... třetí o sebereflexi a čtvrtá o...// *Přimhouří oči.* //hranicích? I když o hranicích bylo svým způsobem všechno// *Prsty zůstane o chvilku déle na zlatém lektvaru.*

//Tohle tím pádem bude nejspíš o tom, co pro nás znamená vítězství, ne? Jestli nás zajímá jen to, abychom ho dosáhli rychle bez ohledu na oběti...// *Očima sklouzne k zelenému.* //Jestli je pro nás důležitější to, jak k němu dojdeme... nebo jestli chceme pochopit jeho hlubší smysl...// *Pohled jí zakotví na zlatém lektvaru.* //Nejrychlejší cesta je sice lákavá, ale nezaručí, že se k němu dostanu ve stavu, abych ho opravdu zvládla. Znát pravdu...// *Tiše si povzdechne.* //zní krásně, ale ničemu to nepomůže. K čemu by bude pravda o vítězství? Stejně to nezmění to, jak jej vnímám...// *Očima opět sklouzne k zelenému lektvaru.* //Pokud chci zvítězit a můžu si vybrat berličku... bude dobré vědět, jaká cesta je největší jistota. Nikdo mě nenutí si ji i vybrat. Ale je dobré mít záložní plán// *Ještě chvíli na lahvičku hledí, než přikývne a natáhne se pro ni.* Chci znát nejbezpečnější cestu. Ne proto, že bych měla strach z toho, že selžu, ale protože je důležité mít záložní plán, na který se můžu stoprocentně spolehnout. *Jemně přikývne a lektvar do sebe kopne. No a pokud ji třeba nějakou náhodou neotráví, otočí se a prostě si to vyde z místnosti a následně i z labyrintu pryč.*